

ŽIVOT VÍRVY

Proměna společnosti evangeliem

téma:
Co znamená být
jedním tělem
/ 12

příběh: Když
už spolu spíme,
proč to měnit?
/ 17

„Ta žena
je pes,“
řekl Ježíš...
/ 19

Zachraňuje nás humor

Martin a Ida
Pencovi

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Otrávený, nebo sladký pramen?**
Petr Hůšť

MISIE

- 6 Indonésanům bylo divné, že jsme neprorokovali**
Michaela Ondráčková

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

- 7 Čínští křesťané: další čekání**
Ludmila Špoková

ROZHOVOR

- 8 Humor nás zachraňuje denně**
Martin a Ida Pencovi

TÉMA: ... A BUDOU JEDNO TĚLO

- 12 Co znamená „být jedním tělem“?**
Lubomír Ondráček

- 14 Sex – hřích, nebo posila?**
Jiřka Pražáková

MŮJ PŘÍBĚH

- 16 Když už spolu spíme, proč to měnit?**
Michaela Nekolná

- 17 Ve vězení svého těla**
Dita Frantíková

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 18 Vstoupit do svobody**
Petr Kácha

NAD BIBLÍ

- 19 Ta žena je pes**
David Novák

Z HISTORIE

- 21 Všichni mi radili, ať boj s démony vzdám**
Johann Christoph Blumhardt, Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **téma:**
Předat přátelům Dobrou zprávu
 - Dave Patty: Jsou Češi ochotní slyšet evangelium?
 - Michal Krchňák: Nejčastější chyby při osobní evangelizaci
- **rozhovor**
s Milošem Poborským
 - bilancování a vize nového ředitele ETS

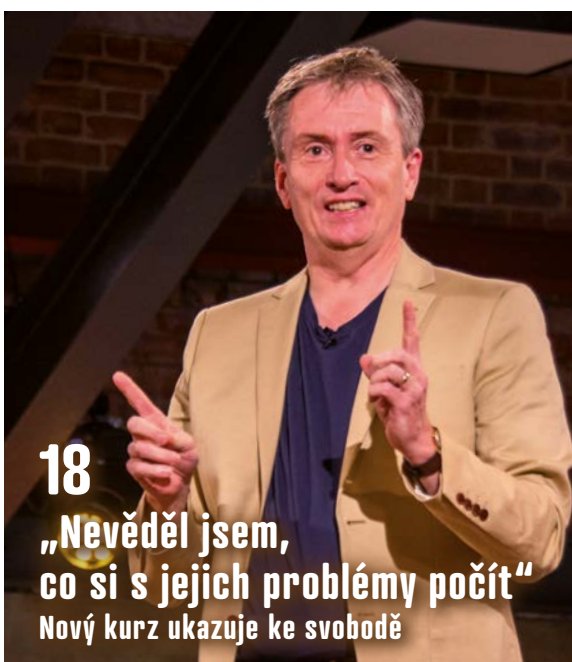
6
V šest ráno nás budily chvály zázitky z Thajska a Indonésie

12
Možná je opět čas vyrazit na rande!
téma: ... a budou jedno tělo

8
„Kvůli naší výšce jsme se nechtěli dát dohromady“
rozhovor s Martinem a Idou Pencovými

18
„Nevěděl jsem, co si s jejich problémy počít“
Nový kurz ukazuje ke svobodě

21
Luterský farář, který bojoval s démony
Johann Christoph Blumhardt

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 31 / ÚNOR 2020

CENA 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoliv měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

možná si myslíš, že byl mistr Jan Hus vlivný reformátor. To je určitě pravda, ale taky to mohlo dopadnout tak, že bys o tom nevěděl. Mohlo to dopadnout tak, že by si ho všimla jen hrstka žáků a v učebnicích dějepisu by nebyl ani zmíněn. Významným teologem a autorem by byl nezávisle na tom, jestli měl nebo neměl politický vliv, ale o tom, že stanul na prahu revoluce a občanské války, rozhodla souhra okolností.

Část Husova učení totiž kritizovala zabanost církve. Kritika to byla oprávněná, ale sama o sobě by dějiny do pohybu nevedla. Země se zachvěla proto, že Husova kritika byla vodou na mlýn české nižší šlechty, která pozemky církve potřebovala ke svému „rozvoji“. Kdyby nebylo Husa, pozvedla by zbraně taky, i když patrně trochu později. O majetek šlo totiž některým protagonistům konfliktu až na prvním místě.

Pokud jsi něco takového ještě neslyšel, ptám se tě, jestli ti nepřišlo divné, že se husité neostýchali vraždit „papežence“. Mistr Jan, muž mírný jako beránek, něco takového nikdy neučil. V jeho díle nenajdeš nic, co by ospravedlňovalo jakékoli zabijení, i kdyby to náhodou bylo pro dobrou věc. Označení „husité“ odvozené od Husova jména nesedí na lidi, kteří vraždili katolíky jen proto, že odmítali přijímat pod obojí.

Vliv, který by Jan Hus a generace jeho předchůdců měli bez řečeného „ekonomického“ faktoru, se nicméně dá odečíst z dalšího vývoje. Po strašné občanské válce, která naši zemi zasáhla a degradovala a která byla ukončena nepopulární bitvou u Lipan, se nová husitská církev od té předhusitské moc nelišila. Hlavní rozdíl byl v přijímání pod obojí a v tom, že už nebyla tak bohatá. Byly zde ale skupiny věřících, kteří na Husa navazovali a kteří si o 30 let později pospojovali a vytvořili Jednotu bratrskou.

Šlo o pár desítek lidí, jejichž následovníci ale během pár desítek let přinesli české společnosti hloubkovou proměnu. Myslím si, že tak nějak by Husův duchovní náboj působil, i kdyby chyběla společenská poptávka po církevním majetku. Rozdíl by byl v tom, že by se o mistru Janu Husovi neučili žáci základních, a patrně ani středních škol.

Podobně fungovaly myšlenkové novoty Voltaira a dalších francouzských volnomyšlenkářů, tzv. encyklopedistů, ve druhé polovině 18. století. Jejich ideje se staly stélivem i municí Velké francouzské revoluce, která královský i církevní majetek potřebovala převést do rukou měšťanstva. Pro podobné příklady není třeba chodit daleko: pozemková reforma první republiky, znárodnění, kolektivizace zemědělství aj.

V základech jakéhokoli politicko-ekonomického pohybu leží vždy nové ideje. Ale myšlenky stojí také v pozadí společenských a kulturních trendů, i když, světe div se, někdy nejde primárně o peníze. Připomenul jsem si to nad článkem Josefa Potočka „Konec jedné iluze“ (na serveru RC Monitor). Potoček píše: „Darwin se se svou knihou ‚O původu druhů‘ potkal s očekáváním sekulárně naladěné doby, která nějakou transcendenci z principu odmítala jako překonaný relikt středověku. Evoluční teorie se tak stala vítaným ideologickým základem nového pohledu na přírodu i na místo člověka na světě.“

Lidé, kteří nestáli o Boží pravidla ani o to, aby je museli poslouchat, využili Darwinovu teorii

(v podobě, která je dnes překonána i v očích současných vědců vyznávajících evoluci) k tomu, aby se zbavili vtíravé představy spravedlivého Boha.

Kdyby nebylo takových a jiných podobných příkladů, asi bychom si neuvědomovali, že jako lidstvo i jako jednotlivci jsme náchylní podlehnout svým osobním přáním a náklonnostem a udělat z nich „realitu“, která určí, jak žijeme. Jak říkal

Proč uspěli Hus i Darwin?

jeden starý pán, přítel mých rodičů: „Lidé netouží po pravdě, ale po potvrzení vlastních představ.“

Čtenář první kapitoly listu Římanům ví, že Bůh lidi trestá tak, že je vydá přáním a tužbám jejich srdcí. Ano, je to strašlivý trest, ale pamatuj na to, že to Bůh dělá z úcty k lidem: Respektuje i naše pomýlené názory.

Jak uniknout narkotiku vlastní svévole? Jak se vyvarujeme podobného úskalí, kterému Západ podlehl ve vějičce Darwinovy teorie? Na takovou věc naše schopnosti nestačí. K tomu, jestli si udržíme pravdivé myšlení, nám dopomůže jen Boží perspektiva. Získat ji můžeme pouze trpělivým čtením Bible. Ovšemže pomáhá také mít přátele, být vykazatelný, chodit do církve, naslouchat Božímu Duchu, ale základem toho všeho stejně je Bible a náš vztah k ní. Od našeho vztahu k Božímu slovu se odvíjí naše duchovní a myšlenková stabilita.

Nedávno jsem debatoval se svým vizionářským přítelem. Říkal, že ho Bible v poslední době moc neoslovuje. Také jsem (před lety) zažíval taková období. Bez hlasu Bible ale postupně ztrácíme orientaci. Neexistuje totiž žádný jiný prostředek, který dlouhodobě utváří naše myšlení v pravdě. Denně jsme vystavováni vnitřní erozi, protože na náš mozek tlačí hodnoty tohoto světa vždy protichůdné Boží moudrosti. Potřebujeme průběžné uzdravování Božím slovem. Opakují: Žádná náhrada za Písmo zde neexistuje.

Každý křesťan má za úkol na svém vztahu k Bibli pracovat. Musí se postarat o to, aby ho četba bavila a aby mu Bible mluvila do života. Je to i dobrá příprava na horší časy.

Jiný můj přítel kvůli vážné nemoci strávil koncem roku měsíc v nemocnici. Čekal oslovení a pomoc z Bible, přestože v hloubce vztahu k ní předtím polevil. Na nemocničním lůžku k němu promluvalo několik pasáží, o kterých si do té doby myslel, že je zná. Také jeho zdravotní stav se průběžně zlepšil, což mě nepřekvapuje, protože věřím i v uzdravující vliv Božího slova.

Jak jednoduché, materiálně i časově nenáročné je dlouhodobě se vystavovat vlivu Písma! A přece toho z pro mě nepochopitelných důvodů ne všichni křesťané využívají. Jak jsi na tom ty?

Tomáš Dittrich

Otrávený, nebo sladký pramen?

PETR HÚŠŤ

Povídal jsem svým dětem vymyšlené pohádky o medvědovi. Jak šel medvěd na vajíčka, jak prohnal dřevorubce, jak přijel k nám domů na Vánoce, jak pořádal valašskou konferenci v Bratřejově nebo jak se zúčastnil závodů ve sjezdu horských kol. Děti tyto pohádky milovaly. Rozhodl jsem se tedy, že jim je napíšu, vytisknu a dám pod stromeček jako dárek.

Pokaždé, když jsem jel na podzim někam vlakem, jednu jsem napsal. Pak jsem je vytiskl, svázal do kroužkové vazby a na přední stránku jsem vyrobil samolepku s obrázkem a názvem „O medvědovi 1“. Tak vyšel díl první, druhý i třetí. Třetí jsem zpracoval i v audio podobě – všech dvanáct příběhů jsem jim namluvil. Někteří přátelé mě prosili, ať jim je poskytnu, ale raději jsem to nedělal. Medvěd totiž nebyl vždy nejsvětější hrdina.

Zpracování těchto pohádek i výroba mě moc bavily. Už jsem to dlouho nezažil, ale nemohl jsem se dočkat Vánoc. Byl jsem úplně napnutý. Těšil jsem se jako děčko, až svým dě-

Těšil jsem se jako děčko, až svým dětem dárek předám. Odpočítával jsem dny a pak hodiny.

tem (pro každého jsem měl jedno vydání) dárek předám. Odpočítával jsem skoro dny a pak hodiny. Jako dárcer jsem se cítil neskutečně obdarovaný. Zažili jste něco podobného?

Dej si sprchu a buď nadšený

V životě sloužíme Pánu Bohu a druhým lidem. Služba je to, z čeho nemáme žádný profit. Přijali jsme třeba nějakou zodpovědnost – službu, ve které pravidelně, vytrvale a obětavě stojíme. Nebo sloužíme i jen tak spontánně ve svém okolí, dobrými a potřebnými činy, o kterých ani nikdo moc neví. Anebo vše, co děláme, děláme s postojem služby. Služba nás však stojí nemalou cenu a úsilí. Sloužíme na úkor vlastního pohodlí, odpočinku a jmění. Sloužíme třeba na úkor větší péče o sebe, rodinu, auto, dům, podnikání. Někdy je to o nervy s druhými, ale i se sebou samým.

V Matoušově evangeliu čteme: „A když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu.“

Když se postíš, potři svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“ (Mt 6,16–18)

Dnes by nám Ježíš skrze Matouše nechal zaplatit toto: „Když sloužíš a neseš nějakou zodpovědnost nebo sloužíš spontánními činy, dobře se vyspi, dej si sprchu, dobré kafe, pěkně se obleč a vstupuj do služby s nadšením a optimismem. Ať lidé nevidí, co tě to stálo, že to bylo fyzicky i duševně náročné, stálo tě to odříkání a nepřineslo očekávané pochopení, podporu a ocenění. Nech to vše, co tě to stálo, skryté, jen mezi sebou a svým Otcem, protože on vnímá, co je skryto.“

Obdarujeme svého Otce službou s nadšením a svěžestí. Pojďme odpočítávat dny a hodiny, kdy zase budeme stát ve službě, a zažijme pocit, že ten, kdo obdarovává, přijímá nejvíc.

Ale je to tak jednoduché, udržet si ve službě nadšení a svěžest? Co nám může vzít chuť sloužit?

Jedna zeď padla, ale...

Nedávno jsme si připomínali 30 let od pádu Berlínské zdi. Mnoha lidem se předtím zdálo skoro nemožné, že by Berlínská zeď mohla padnout. Když na podzim probíhaly za přítomnosti státníků z mnoha zemí oslavy jejího pádu, řekl

německý prezident Frank-Walter Steinmeier, že Berlínská zeď sice byla v roce 1989 zbořena, ale od té doby jsme si vystavěli zdi nové, neviditelné, ale přitom stejně rozdělující – zdi odcizení, lhostejnosti a nenávisti.

I když si ve službě udržujeme nadšení a optimismus a vše, co nás to stojí, necháváme jen mezi sebou a svým nebeským Otcem, může být ještě jedna věc, která nám bere vítr z plachet: Napětí ve vztazích. Neviditelné, a přitom hmatatelné zdi.

„Ale nyní odhodiť to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst,“ vyzývá apoštol Pavel (Ko 3,8). My se ale přece nepomlouváme, my se jen vzájemně informujeme. Takový rodinný oběd v neděli po setkání v církvi je výborným prostorem pro vzájemné informování. Nebo v pátek po mládežnickém klubu. Musím přece někomu říci, co si o těch druhých myslím. Mám přece zdravé kritické myšlení. Jenže mezi přístupem kritickým a kritizujícím je rozdíl.

Často potřebuji někoho informovat. Vyjadřuji mu tím, že je pro mě důležitý, že toto tajemství říkám jen jemu. Také tím můžu ukázat svou důležitost, že tuto pikantní informaci mám. Nebo mě zkrátka něco drtí tak těžce a dlouho, že to s někým musím sdílet. Jenže toto sdílení a vzájemné informování jsou často jen pomluvy. Mám-li o tom s někým mluvit, tak s člověkem, kterého se to týká. To ale vůbec není lehké – nevím, zda to zvládnou, nevím, jak to dopadne, zda to umím, nejsem si jist, že na to mám psychickou energii. Ano, ale je to disciplína, kterou se potřebuji učit, aby v mém životě i ve službě nevyrostaly nové rozdělující zdi.

Jako fekálie nebo cukr

„Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost; ať se nerozbují nějaký jedovatý kořen, který by nakazil mnohé.“ (Ef 12,15)

Na naše nadšení pro službu Pánu Bohu a druhým lidem má vliv, co je v našem nitru. Uprostřed minulého roku obyvatelé v jedné vesničce blízko Kroměříže zjistili, že voda v jejich studních obsahuje fekálie a pesticidy. Rok předtím v obci zaváděli vodovod, ale skoro nikdo přípojku nechtěl, protože předchozí testy ukázaly, že místní voda je dostatečně čistá, vhodná i pro kojenec. Teď však byla nakažená.

Jiný příklad: Před několika lety držel jeden místní aktivista hladovku na protest proti nějaké nespravedlnosti. I přesto, že několik týdnů nejedl a pil jen vodu ze své studny, vypadal docela dobře a měl energii. Zvládal to. Později však jeho odpůrci zjistili, že jednou za čas přijde v noci někdo z aktivistových přátel a vysype mu do studny pytel cukru. Záhada byla rozluštěna.

Co je ve studni našeho nitra? Mohou v něm být buď fekálie a pesticidy, nebo sladký pramen. Jsme plní dobrých věcí, nebo jsme ve službě Pánu Bohu a druhým přiotráveni pomlouváním a strachem, co kdo sdílí o nás? Osvojme si znovu disciplínu vzájemné otevřené komunikace. Pojďme znovu zažívat, že i když darujeme, jsme obdarováni. ■

Autor je ředitelem festivalu United. Je členem KřSb Vizovice.